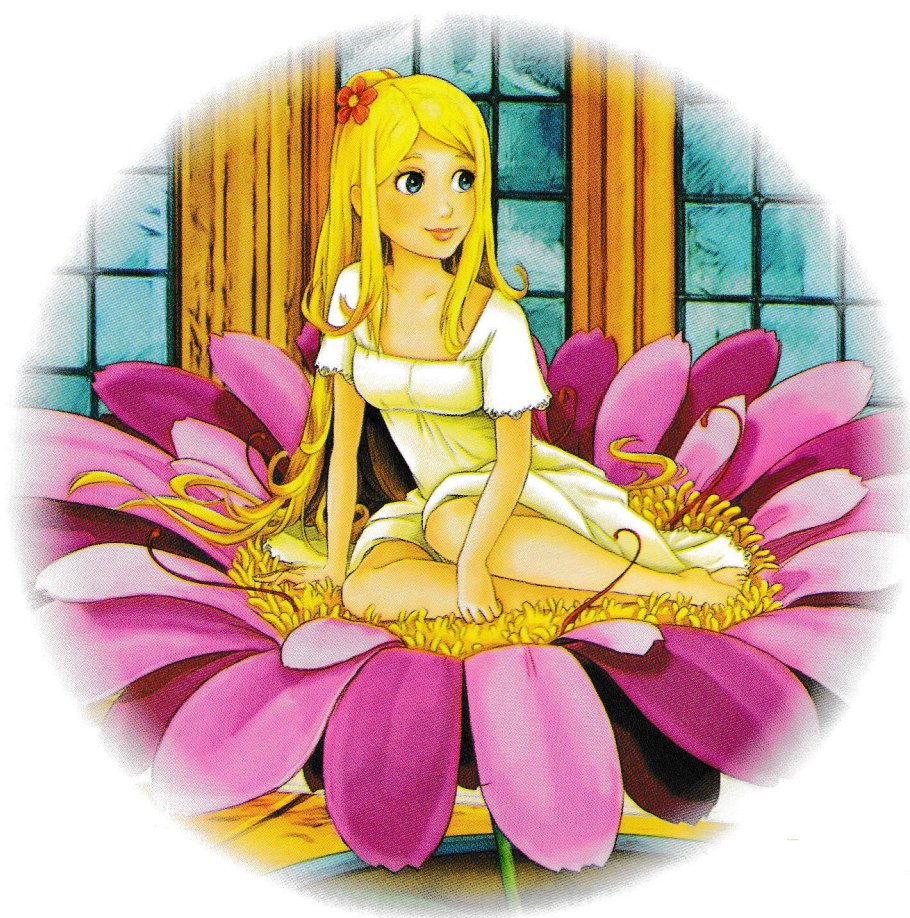

DEGETICA

Traducere: Elena Contoman

A fost odată ca niciodată o femeie care își dorea tare mult să aibă un copilăș, dar această dorință nu i se împlinea. În cele din urmă, ea s-a dus la o zână și i-a spus:

- Tare mult îmi doresc un copilăș. Ce pot să fac?

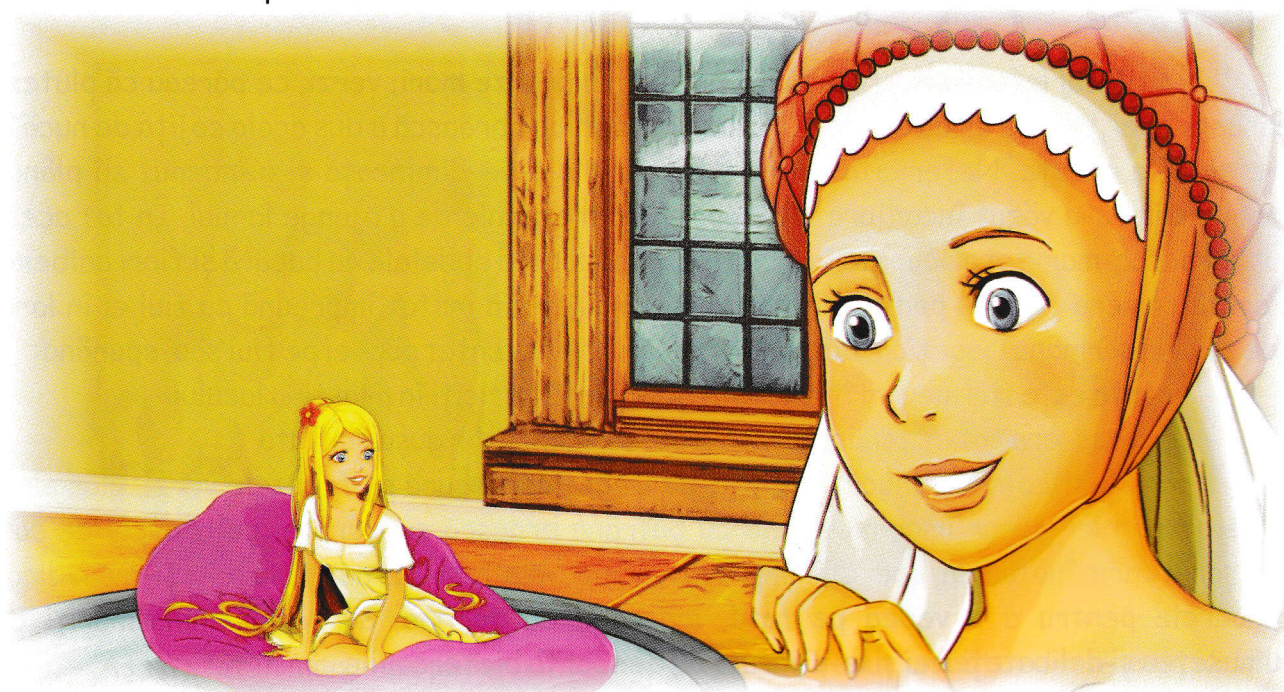
- Oh, este ușor, i-a răspuns zâna. Uite un grăunte de orz, dar nu unul pe care îl cultivă oamenii pe câmp și pe care îl mănâncă puii, ci unul fermecat. Pune-l într-un ghiveci de flori și vezi ce se întâmplă!

Femeia i-a mulțumit fericită și i-a plătit bobul de orz. Apoi s-a întors acasă și a plantat grăuntele de orz într-un ghiveci. Imediat a răsarit din el o floare frumoasă, ca o lea imbobocită.

- E o floare atât de frumoasă! s-a mirat femeia și i-a sărutat petalele roșii-aurii.

Atunci floarea și-a deschis petalele, iar înăuntru, deasupra staminelor verzi, catifelate, stătea o fetiță delicată și grațioasă. Avea mărimea unui degețel de copil și de aceea a numit-o „Degețica” sau o mai striga „Mărunțica”, fiindcă era atât de mică.

I-a făcut un pătuț-leagăn dintr-o cojiță de nucă lustruită elegant. Salteaua era din frunzele albastrelor, iar păturica dintr-o petală de trandafir. Așa dormea noaptea, iar ziua se distra pe masă, unde femeia ținea o farfurie cu apă. De jur împrejurul farfuriei, erau petale de flori, iar în mijlocul ei plutea o petală de lea, ce îi servea fetiței drept bărcuță. Aici, copilă stătea și vâslea de la un capăt la altul, cu două vâsle din păr de cal alb. Era atât de drăguță! De asemenea, micuța cânta așa de frumos și dulce, încât nu se mai auzise asemenea cântare până atunci.

Într-o noapte, în timp ce Degețica dormea în pătuțul ei, o broască a intrat prin spărtura unui ochi de geam și a sărit chiar deasupra mesei unde dormea micuța copilă acoperită cu petala de trandafir.

- Ar fi potrivită ca soție pentru fiul meu, a spus broasca, luând cu ea cojița de nucă în care dormea Degețica și sărind de pe fereastră în grădină.

Broasca locuia pe malul mlăștinii al lacului din grădină, împreună cu fiul ei. Acesta era chiar mai urât decât mama sa. Când a văzut mica făptură în patul acela elegant, nu a putut decât orăcăi:

- Oac, oac!

- Nu orăcăi așa de tare, să nu o trezești. Dacă o trezești, poate fugă înapoi acasă! O vom așeza pe frunzele de nufăr din mijlocul apei. Va fi ca o insulă pentru ea, e ușoară și fragilă ca o pană de lebedă, de aceea nu va putea scăpa. Între timp, noi ne vom grăbi să pregătim camera de sub mlaștină, unde veți locui după nuntă.

În mijlocul lacului creșteau mulți nuferi, cu frunze mari, verzi, ce păreau că plutesc deasupra apei. Unii se aflau departe de mal, iar bătrâna broască a dus acolo cojița de nucă în care se afla micuța. Nefericita copilă s-a trezit dis-de-dimineață și a început să plângă amar când s-a văzut înconjurată de apă, fără nicio cale de a ajunge la mal. În tot acest timp, broasca-mamă era ocupată în mlaștină, împodobind podelele cu papură și flori galbene, să arate camera frumos pentru viitoarea ei noră. Apoi a înotat împreună cu fiul ei în larg, unde se afla sărmana Degețica. Bătrâna broască l-a prezentat copilei pe fiul său, spunând:

- Acesta este fiul meu, el îți va fi soț și veți trăi fericiți în mlaștina lacului.

- Oac, oac, era tot ce tânărul broscoi putea scoate din gușa umflată.

Apoi a luat cojița de nucă, lăsând-o pe Degețica singură pe frunzele verzi, plângând. Nu se putea nici măcar imagina trăind cu bătrâna broască și avându-l pe broscoi de soț. Peștișorii care înotau în apa din împrejurimi au văzut și au auzit totul. Și-au ridicat căpșoarele pentru a o vedea pe fată, iar când au zărit-o, au rămas înmărmuriți de frumusețea și delicatețea ei și le-a părut rău de soarta biete copile.

- Nu, asta nu se va întâmpla!

Și așa, peștii au înconjurat nufărul și i-au rupt rădăcina cu dinții, apoi frunza a plutit pe deasupra apei, purtând-o pe Degețica departe de acel loc.

Degețica a plutit așa peste mări și țări, iar păsărelele care stăteau pe ramurile copacilor rămăneau uluite de frumusețea și gingășia ei. Frunza de nufăr a purtat-o tot mai departe, spre alte tărâmur.

Într-o zi un fluture zbura în jurul ei, așezându-se în cele din urmă pe frunză. Degețica a fost încântată de vizita fluturelui, fiindcă se știa departe de broaște și de mlaștina lor, iar

Respectul unde ajunsese era frumos, lumina soarelui se reflecta în limpedea apă, strălucind precum aurul. Ea și-a desfăcut brâul și l-a legat în jurul fluturelui, ca acesta, zburând, să o poarte mai repede ca oricând. Plutind așa, a fost zărită de un cărăbuș uriaș care a prins-o și a dus-o cu el într-un copac. Iar fluturile a zburat în continuare cu frunza legată de el, fără a se putea desprinde. Ah, ce tare s-a speriat Degețica! Dar cel mai rău îi părea pentru fluturașul care era prins de frunză și nu se putea elibera. Cărăbușul însă nu era tulburat de astfel de lucruri. El ședea lângă ea, oferindu-i nectar de flori și spunându-i cât era de frumoasă, deși nu semăna cu ceilalți cărăbuși. După o vreme, când au venit și alți cărăbuși să o vadă, au criticat aspectul fetei, fiindcă nu semăna deloc cu ei:

- Are doar două picioare! Ce urâtă e!
- Și nu are antene!
- Trupul ei e prea firav! Parcă e om!
- Oh, e oribilă! au spus femelele-cărăbuș, deși Degețica era atât de frumoasă.

Atunci, cărăbușul i-a crezut pe semenii săi, izgonind-o pe sărmana fetiță. A coborât-o în zbor din copac și a lăsat-o pe o margaretă. Plângea și suspina biata copilă, gândindu-se că e atât de urâtă, încât cărăbușii au alungat-o, deși în realitate era cea mai frumoasă ființă, și mai delicată și gingașă decât cea mai frumoasă petală de trandafir.

Așa a stat în marginea pădurii întreaga vară. Și-a țesut un pătuț din fire de iarbă și a atârnat deasupra lui o frunză lată de brusture pentru a o feri de ploaie. S-a hrănit cu nectarul florilor și și-a ostoit setea cu roua dimineții. Așa a trecut vara! A trecut și toamna! Se apropia lungă și geroasă iarnă. Păsărelele care o încântaseră cu trilurile lor au zburat departe, iar copacii și florile s-au uscat. Frunza de deasupra culcușului ei s-a ofilit și ea, rămânând doar un lujer galben și uscat. Îi era tare frig, fiindcă hainele îi erau subțiri și era atât de fragilă și delicată, încât biata Degețica aproape că a înghețat. Mai începuse și să ningă! Și fiecare fulg care cădea peste ea părea o lopată de zăpadă fiindcă era cât un degețel. S-a învelit într-o frunză uscată, dar aceasta s-a rupt și nu i-a putut ține de cald,